

6te Linie, hvorefter Arbejdsvederlaget for den enkelte højst kan andrage 22 Kr. om Ugen, og hvorefter Arbejdsvederlaget for en Foranstaltning som Helhed ikke maa overstige 15 Kr. pr. Deltager, udgaa, skyldes det Ønsket om ikke unødigt at binde Lønningsformen ved den enkelte Foranstaltning, men det maa være en Forudsætning, at Arbejdsvederlaget ved de enkelte Foranstaltninger fastsættes saaledes, at det for samtlige Foranstaltninger under eet ikke overstiger 14—15 Kr. om Ugen pr. Deltager.

Vedrørende § 12: Man har inden for Udvalget drøftet, hvorvidt der ikke udtrykkeligt i Lovforslaget burde gives ikkeforsikrede Forsørgere en vis Ret til at blive henvist til Beskæftigelsesforanstaltninger, men under Hensyn til de af Socialministeren i Skrivelse af 24. Marts d. A., optrykt som Bilag Nr. 2, under Nr. 9 givne Oplysninger, har Flertallet kunnet enes om den foreslaaede Formulering.

Vedrørende § 15, Stk. 3: Der henvises til Bemærkningerne til Ændringsforslag Nr. 10, ad Forslagets § 5, samt til Socialministerens Skrivelse af 29. Marts 1938.

Vedrørende § 17: For at fremhæve, at den ændrede Refusionsregel i § 15, Stk. 3, skal have Virkning for samtlige Arbejder, uanset om de er godkendt efter Loven af 1. Maj 1937, har Flertallet anset det for rigtigst i § 17 at indføje Ordene: „herunder Bestemmelsen i § 15, Stk. 3“. Det bemærkes herved, at der endnu ikke er ydet nogen Refusion i Henhold til Loven af 1. Maj 1937, og at det Beløb, der skal refunderes for Finansaaret 1937—38, formentlig ikke vil overstige 30 pCt. af ca. 1,5 Mill. Kr.

De *konservative Medlemmer* ønsker at bemærke:

Vi anser den af Regeringen førte økonomiske Politik, saaledes som vi og vort Partis Ordførere ofte har haft Lejlighed til at fremhæve det, for at være fuldkommen forfejlet. Regeringens stædige Fastholden ved Valutacentral-Systemet og Regeringens øvrige Politik maa bære en me-

get betydelig Del af Ansvaret for Erhvervslevets Vanskeligheder, før Ulighed mellem Erhvervene og for den meget store Arbejdsløshed, Landet lider under.

Dette ønskes understreget, og Det konservative Folkeparti er nu som før af den Anskuelse, at den virkningsfuldeste Maade at bekæmpe Arbejdsløsheden paa er at skabe gode og ligelige Forhold for det private Erhvervsliv.

Men den Omstændighed, at Landets Regering og det ensartede Flertal, der nu er i begge Rigsdagens Ting, fører en forfejlet økonomisk Politik, og det Forhold, at Oppositionen ikke for Tiden kan ændre hele denne Politik, har bevirket, at de konservative Medlemmer har ment, at de ogsaa maatte søge at medvirke til at bringe det bedst mulige ud af nærværende Lovforslag.

Vi har imidlertid maattet kræve, at Loven skulde tidsbegrænses, saaledes at Loven fik Forsøgets Karakter.

De konservative Medlemmer er meget vel klar over, at der paa det ene og det andet Omraade kan rettes Indvendinger imod Lovforslaget, men over for det frygtelige Samfundsonde, som Arbejdsløsheden er, maa vi være af den Opfattelse, at næsten alle Forsøg skal gøres for at komme de arbejdsløse, og maaske særligt de langvarigt arbejdsløse, ikke mindst blandt Ungdommen, til Hjælp, og ud fra disse Betragtninger er det, at vort Arbejde med Sagen maa ses.

Efter hvad der er oplyst i Udvalget, maa vi mene, at Aarsagen til, at knapt 10 pCt. af de i Loven om Beskæftigelse af langvarigt arbejdsløse af 7. Maj 1937 bevilgede 30 Millioner er kommet til Anvendelse i Bevillingsperioden — Finansaaret 1937-38 —, skyldes, at Lovens Ikrafttræden var mangelfuldt forberedt.

Da det imidlertid nu synes, som om der virkelig kan anvendes store Beløb til Afhjælpning af den mest langvarige Arbejdsløshed, kan vi tiltræde, at Restbeløbet, ca. 27 Millioner, bliver anvendt i de tre Aar, nærværende Lov tænkes opretholdt.

Med Hensyn til Ungdomsforanstaltning-